

עשב-אודולן

נ. טאלאשוב

וזה מה שסיפרו הזקנים.
לוויססלב, ראש המחוז, הייתה בת מיוחדת בשם
קרופניצ'קה. היא גדלה יפה ונעשתה לנערה
יפהפה, בעלת שערות חומות ועיניים אפורות.
הוריה התחילו לחשוב למי לתת אותה לאישה. הם
לא רצו למסור אותה מחוץ לאזור ולכן חיפשו חתן
מתאחם שחי בסביבה, וכך לא יצטרכו להפרד
ממנה.

סיפור על בת יפהפה נשמע בכל הסביבה ואבא
וויססלב היה גאה מאוד בכך. אך בארברושקה,
האומנת הזקנה שלה, פחדה מאוד מהפרסום
ותמיד כעסה כשדיברו לידה על היופיה של
קרופניצ'קה.
"אין אצלנו כל יפהפייה" הייתה מתרגזת "הנה, אצל
השכנים בנות יפות ממש. ואצלנו, נערה כמו נערה.

רבות כאלה כמו זו שלנו. " ובעצמה נהנתה מאוד
ולא הפסיקה להביט על קרופניצ'קה שלה. ידעה
שאין בסביבה יותר יפה ממנה, יותר חביבה
וטובת-לב יותר.
זקנים וצעירים, עניים ועשירים, קרובים ורחוקים,
כולם אהבו את קרופניצ'קה בגלל לבה הטוב.
יפיה של קרופניצ'קה התפרסם בכל הסביבה והגיע
גם למחנה של בסורמנים הכופרים, ולמנהיג-לוחם
שלהם, טאלנטאן.
"הי, אתם, לוחמים אמיצים, רוכבים גדולים! תראו
לי מי היא היפהפייה קרופניצ'קה, בתו של ראש
המחוז וויססלב!" אמר טאלנטאן "האם לא צריך
להביא אותה לחאן שלנו לאישה?"
שלושה רוכבים עלו על סוסים. הם לבשו גלימות.
אחד גלימה ירוקה כמו דשא, שני גלימה אפורה
כמו חול בדרך, שלישי גלימה חומה כמו קליפה של
עץ אורן. הם קרצו בעיניים זה על זה, חייכו בקצוות
שפתיים, שמו כובעי פרווה על ראשיהם המגולחים,
ובזעקת עידוד רכבו-דילגו. תוך ימים סבורים הביאו

לטאלנטן, המנהיג שלהם, מתנה לחאן - נערה
יפהפייה קרופניצ'קה.
וכך זה קרה.

קרופניצ'קה הלכה עם האומנת בארברושקה לרחוץ
באגם. אחרי הרחצה הלכו לחפש גרגירי יער.
והאומנת כל הזמן סיפרה לה על עשב-אודולן,
שגדל במרכז האגם עם פרחים-כוכבים לבנים. את
עשב-אודולן קוטפים ותופרים בחגורה, ואז שום
צרה לא תקרה לבן-אדם. עשב-אודולן מרחיק כל
סכנה.

הן הלכו ביער ולא הרגישו כשעמוד אפר עלה
לפניהן, גזע כמו של אורן ונפל מהצד לרגליהן,
ומצד שני בא שיח ירוק תפס את קרופניצ'קה.
בארברושקה ראתה רק שהיא בתוך השיח הירוק.
היא תפסה אותו והחזיקה בכל כוחה, אך הבסורמן
הכופר הצליח להוריד את הגלימה ובארברושקה
נפלה על הארץ עם הגלימה הירוקה בידיה. ומה
קרה הלאה היא כבר לא ידעה, כי בנפילה אבדה
את הכרתה.

ממך?"

הביטה עליו בארברושקה ושאלה "ומי אתה, אישי הטוב? איך קוראים לך?"
"קוראים לי אודולן."

שמחה בארברושקה, בבכי נפלה לזקן לרגליו וקראה "אודולן, גבור על האנשים הרעים האלה, כדי שלא יתנפלו עלינו, כדי שלא יעשו לנו צרה. תחזיר לי, איש זקן, את קרופניצ'קה שלי!"
שמע אותה הזקן וענה לה בנועם "אם כך, תהיה לי את חברה לדרך, ובקשיים תעזרי!"
כך אמר והניף את שרוולו מעל ראשה של האומנת הזקנה. ואז בארברושקה הפכה למקל נדודים. ואתו הלך הזקן בדרך. בהר תלול המקל שמש לו תמיכה, ביער סבוך עזר לו לעבור בין שיחים, ואיפה שכלבים נבחו, הוא גירש אותם.
הלך, הלך הזקן ובא למחנה בסורמנים הכופרים, שם חי טאלנטן וושם באותו הזמן הכינו שיירה למשלוח מתנות יקרות לחאן. ארזו זהב ופרוות, אבנים יקרות, והכינו לדרך ארוכה נערות שפחות. וביניהן גם קרופניצ'קה.

כשהתעוררה ישבה על גדם עץ בחוף האגם, הביטה על המים ודיברה "עשב-אודולן! תוביל אותי מעל הרים גבוהים, עמקים רחבים, אגמים כחולים, חופים חוליים, יערות חשוכים. תן לי, עשב-אודולן, לראות שוב את קרופניצ'קה שלי!"

כך ישבה ליד האגם, דאגה ובכתה ופתאום ניגש אליה זקן אחד, נמוך, כחוש, בעל זקן קטן לבן עם תרמיל על גבו. הוא אמר לבארברושקה "אני הולך לדרך ארוכה. אולי להביא למישהו דרישת שלום

הזקן נעמד בשולי הדרך שבה אמורה הייתה לעבור השיירה, פתח את התרמיל שלו והוציא משם, כאילו למכירה, מטעמים שונים. היו לו שם עוגיות, אגוזים, דובשניות ודבש. הוא הביט לצדדים וכשראה שאין איש בסביבה הרים מעל ראשו את מקל הנדודים שלו, זרק אותו על הארץ והניף מעליו את שרוולו. ובמקום המקל קמה מהארץ האומנת בארברושקה.

"עכשיו אל תשתהי, בארברושקה" אמר הזקן "הביטי בקפידה על הדרך, כי עליה בקרוב יפול גרעין קטן. כשיפול, מהר תרימי אותו, תחזיקי היטב ביד ושמרי עד שנחזור הביתה. אם אהובה עליך קרופניצ'קה אל תאבדי את הגרעין."

והנה הופיעה השיירה מהמחנה. היא עוברת בדרך ליד הזקן, וזה ישב על הדשא, פרש סביבו את כל המטעמים וקרא בלבביות "בוא לאכול בחורים, דובשניות, עוגיות מתוקות, אגוזים קלויים!" והאומנת בארברושקה קוראת אחריו "אכלו בחורות, תהיו שמחות יותר, יפות יותר." ראו בסורמנים כופרים ועצרו כדי לכבד את

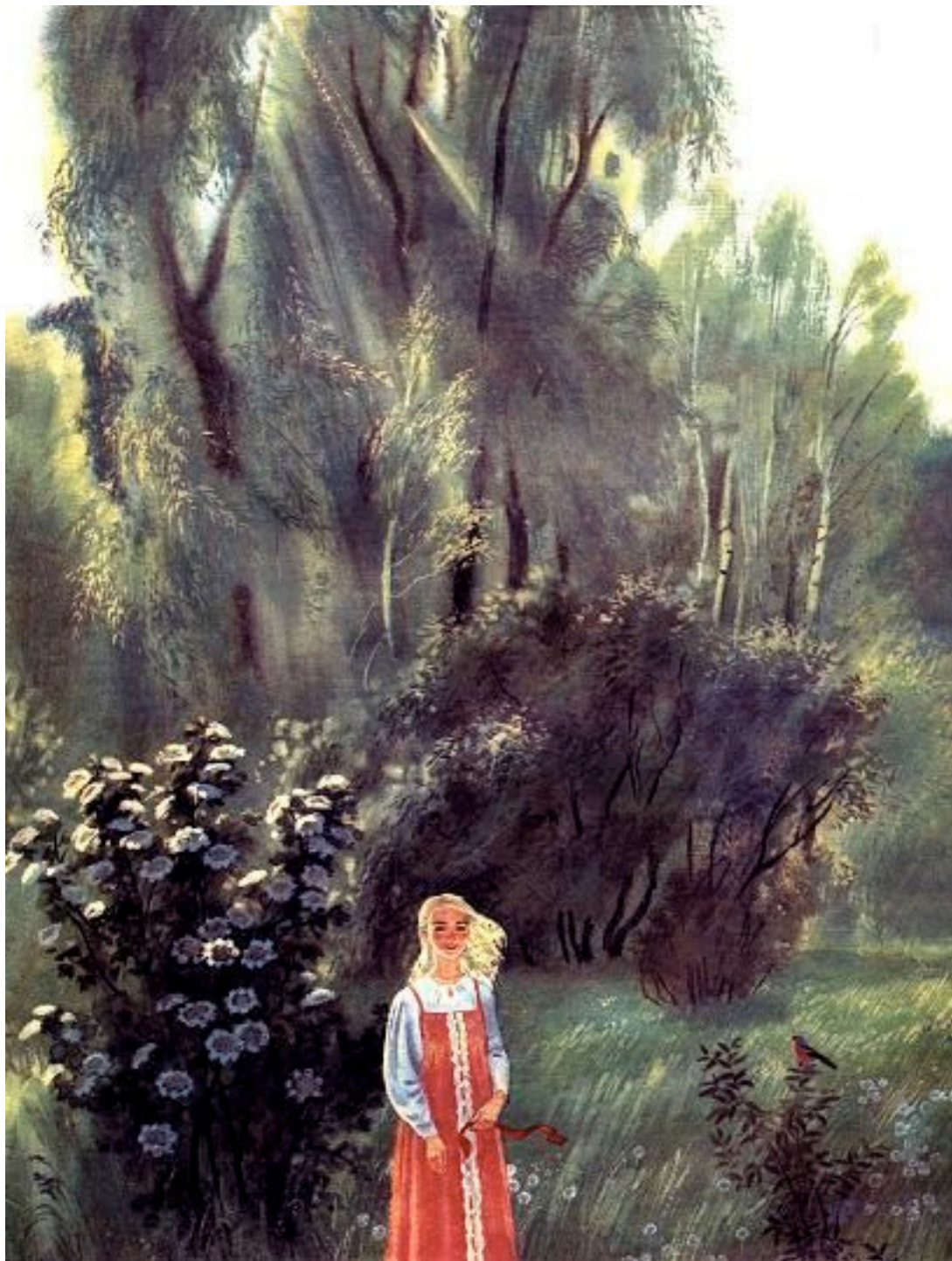
הבחורות בממתקים. והזקנים המשיכו "אכלו, אכלו לבריאות!"

הבחורות נעמדו סביבם, חלקן צוחקות, חלקן שותקות ורק מביטות, חלקן מסתובבות ונרתעות. "אכלו, בחורות! אכלו, יפות!"

עוד מרחוק ראתה קרופניצ'קה את האומנת הזקנה שלה, בארברושקה שלה. לב בחזה שלה דפק חזק והפנים החווירו. היא הבינה שלא במקרה באה הנה הזקנה וכאילו לא מכירה אותה אלא הולכת אליה כמו זרה. לא מברכת, לא משתחוה, הולכת ישר ורק צועקת בקול חזק "אכלו, יקרות, אכלו!"

גם הזקן קורא, ומחלק לצדדים, למי אגוזים, למי דובשניות, למי עוגיות... וכך לכולם נעשים שמחים. הזקן התקרב אל קרופניצ'קה ואז זרק לאוויר, בצד שמאל שלה, חופן שלם של ממתקים, ועוד חופן, ועוד חופן.. הנערה התכופפה כדי להרים מהממתקים והוא הניף שרוול ימינה מעל ראשה.. וקרופניצ'קה נעלמה. רק באותו מקום נפל על הארץ גרעין כוסמת קטן. האומנת בארברושקה רצה מיד וחספה את הגרעין בידה, סגרה את האגרוף

חזק-חזק, והזקן העיף מעל ראשה את שרוולו
ובמקום בארברושקה הרים מהארץ מקל נדודים.
"אכלו, יקירים, יקירות, אכלו ותהיו בריאים!"
את כל מה שהיה לו הזקן חילק, ניער את התרמיל
הריק, השתחוה לכולם לפרידה והלך בשקט
בשביל, נשען על המקל. הבסורמנים הכופרים עוד
נתנו לו לדרך כלי עם קומיס. אף אחד לא הרגיש
שחסרה להם שפחה אחת.
הרבה זמן או מעט זמן הלך הזקן עד שהגיע לאותו
חוף האגם, בו פגש את האומנת בארברושקה, אגם
שבו גדלו עלים רחבים עם כוכבים לבנים של
עשב-אודולן.
הוא זרק שוב על הארץ את מקל הנדודים שלו,
והנה עמדה לפניו האומנת בארברושקה, עם כף
ידה קמוצה באגרופ ולחוצה לחזה חזק, לא
להפריד.
שאל אותה הזקן "תגידי לי איפה אצלכם שדה
שעוד אף פעם לא חרשו אותו, שלא זרעו עליו
דבר?"

הנה, כאן ליד מהאגם" ענתה בארבושקה "חלקת
אדמה שעוד לא זרעו עליה, מעולם לא חרשו
אותה, ורק מה שנזרע בעצמו גדל עליה."
לקח הזקן את גרעין הכוסמת מידה, זרק על הארץ
ואמר "קרופניצ'קה, נערה יפה, תחי, תאירי, תהי
לשמחה לאנשים טובים! ואת, כוסמת, תלבלבי,
תזרעי את עצמך, תתרבי. תהי לכל האנשים
הטובים לתועלת!"
אמר ונעלם, כאילו לא היה מעולם.
האומנת בארבושקה מביטה, משפשפת עיניים,
כאילו רק התעוררה עכשיו משנתה, ורואה לפניה
את קרופניצ'קה שלה, היפהפייה הבלתי רגילה,
חיה ובריאיה.
ושם, איפה שהגרעין הקטן נפל, התפשט גידול
בלתי רגיל. לכל הכוונים גדל יבול גדול של כוסמת
וצומח עד היום בלי שזורעים שם.

